

Promluva hlavního představeného DONA ÁNGELA FERNÁNDEZA ARTIMA

VÁNOCE:

BŮH SE RODÍ I NA SIBIŘI, V MONGOLSKU A V MYANMARSKU

„Děkuji, že jste se s námi přišli podělit o svou víru. Mysleli jsme si, že Bůh na nás zapomněl. Vy jste nám pomohli pochopit, že to není pravda.“

S láskou a přátelsky pozdravuji čtenáře *Bollettino Salesiano* ve světle těchto svatých Vánoc, které už začínají zářit ve vzduchu. Boží Syn se rodí pro celé lidstvo na všech místech a ve všech srdcích světa, ale chci zdůraznit, že se tak stane i na Sibiři, v Mongolsku a v Myanmaru. V místech, které jsem měl tu milost nedávno navštívit.

První setkání jsem měl několik dní předtím v Moskvě, s jedním salesiánským misionářem, který společně s dalšími čtyřmi salesiány plní své poslání na Sibiři. Z čiré zvědavosti jsem se ho zeptal, jaký je teplotní rozdíl, který musí snášet mezi zimou a teplem. Vysvětlil mi, že je to přibližně 90 stupňů: pohybuje se od 52 pod nulou v nejdrsnějším zimním období, po 38 – 40 stupňů v nejteplejších dnech léta. A dodal: „Ale jsme šťastní, že ve všem prožíváme život společně s tímto dobrým lidem, se sto padesáti lidmi ve třech lokalitách.“ To se dotklo mého nitra a ještě více slova, která dodal: „Děkuji, že jste se s námi přišli podělit o svou víru. Mysleli jsme si, že Bůh na nás zapomněl. Vy jste nám pomohli pochopit, že to není pravda.“

A není se co divit, když víme, že nejkratší vzdálenost k nejbližšímu místu, na kterém tito lidé mohou někoho potkat, je cesta oslepující ledovou pouští dlouhá 2 400 kilometrů. Řekl jsem si: „Boží Syn se určitě rodí se zvláštní láskou na těchto místech pro svět „ztracených“, ale určitě ne ztracených pro něho.“

Následující týden jsem navštívil naše sestry – dcery Panny Marie Pomocnice – a naše bratry salesiány v Mongolsku. Zima byla ještě ostrá, přestože bylo jen čtrnáct stupňů pod nulou, a tedy stále dost vysoko od teploty nižší o čtyřicet osm stupňů, na kterou může klesnout teploměr. Ale tuto zimu velmi zmírňovalo teplo srdce těchto jednoduchých lidí. Pohostinných křesťanských společenství, velmi chudých a skromných po každé stránce, i co do počtu, které si po desítky těžkých roků zachovali víru jako ten nejvzácnější dar.

Při slavení nedělní Eucharistie v křesťanském společenství v Darchanu, uprostřed sněhových závějí, se skupinkou starších lidí, několika mladými rodiči a mnohými dětmi, kteří se modlili a zpívali s takou vírou, která zasahovala moje srdce, *jsem zakusil ve svém nitru velmi živé přesvědčení, že Boží Syn se za několik dní narodí i v Mongolsku – na místě, které zvláště upřednostní.*

Potom jsem přešel z mongolské zimy do deštivého Myanmaru, s jeho nádhernou a bujnou vegetací a s tisíci dospívajícími, chudými, velmi chudými, ale s úsměvem a s okouzujícíma očima.

Několikrát jsem slavil Eucharistii. Zpěvy a písně byly tak krásné a podmanivé, že jsme nemuseli vůbec závidět zpěvu indiánů z kmene Guarani z filmu *The Mission* (Misie). A pomyslel jsem si, že Vánoce co nejdříve zaplaví jejich tváře a jejich úsměvy radostí z *narození Božího Syna. Protože Bůh se narodí i v Myanmaru.*

Náš Bůh, který tímto zvláštním bláznovstvím miloval a miluje své syny a dcery všech dob, je bude milovat i nadále. Jako vždy se zvláštní láskou k těm posledním, k těm nejmenším, nejpokornějším, nejjednodušším a nejchudším na světě. Dítě v jeslích ukazuje, jak Bůh snil o svém příchodu do domu člověka úplně odlišným způsobem, než bychom očekávali. Toto dítě se nerodí v paláci, ale ve stáji. Nemá měkoučkou postýlku, ale tvrdé (a málo voňavé) jesle. Nenechá prosáknout nic ze své Boží důstojnosti. Je bezmocný. Všechno potřebuje. Tam, kde jsme, kde se cítíme nepochopení, zapomenutí a odmítnutí, právě tam se chce Bůh v nás narodit.

Právě proto je srdce chudých připravené tak, jako žádné jiné, aby Ježíše přijalo v čistotě své jednoduchosti.

Ve světle těchto zkušeností v modlitbě prosím Boha, aby nedovolil, že bych si zvykl vidět „mnohé zázraky a divy“, aniž bych se jim divil. Abych nevnímal jako běžné to, co poukazuje na podstatný, krásný a vzácný aspekt lidského života: osobní důstojnost každého a darovanou, prožívanou a s jinými sdílenou lásku.

Nezapomínejme, že Vánoce jsou tajemstvím Boha Lásky, který se stává jedním z nás.

Milá salesiánská rodino, přeji vám požehnané Vánoce – požehnané Bohem, který je Lásky. A ze srdce každému z vás přeji štěstí, Boží milost, zdraví a všechno nejlepší.

*(Podle Il Bollettino Salesiano, prosinec 2016
přeložil Roman Farion)*